

Mož z medvedom.

To je bil šum in vrišč tistega večera. Vse se je drevilo vkupe, staro in mlado. Sosebno otroci si niso dali nobenega pokoja. In kako tudi?

Hrvat je prišel z mehom in medvedom v vas. Piskal in piskal je na tisti napeti meh, da je zvalil vso vas vkupe, medved pa je plesal pred njim na zadnjih šapah, v prvih pa je držal debel kôl, s katerim je napravil posebno otrokom mnogo smehú in bojazni. Medved se ve dá ni tako redka prikazen in marsikateri vaščan, posebno če je bil vojak ter je vže videl dosti svetá, rekel je bolj zaničljivo: „ej, medved, koliko sem jih vže videl!“ Vender se ni mogel vzdržati, da bi ne pogledal v hiši skozi okno tega medveda, ki je tako izučen, da bi ga še marsikateri vaški poníglavček ne prekosil. Kaj vse ni znal ta medved in otroci so imeli ž njim velik dir in daj. Ali samó od

daleč so mu upali nagajati, od blizu se ga ni drznil nihče dotakniti. Samó jeden je bil takó smel, da ga je s paličico potipal po hrbtu, in medved mu je napravil velik strah. Naglo se je obrnil, kolikor se sploh more medved naglo obrniti, in pokazal je smelemu dečku svoje grôzne zobé, da se je ta malo ne utopil v strahu. In to tudi ni kar si bođi!

Hrvat je prenočeval tisto noč v vasi. Záse je pač lahko dobil prenočišča, ali medveda ni nihče rad vzprejemal pod streho. Kam bi ga tudi dejal, tega kosmatinea? Zvér je le zvér, če je tudi udomačena. Končno so vender le vtaknili medveda v Tropotečev svinjak, ker so oča Tropotec prodali jednega prašiča. Jednega pa so še imeli v drugem svinjaci, ki se je prav tiščal prvega.

Noč je pretekla mirno, da-si so oča Tropotec trikrat vstali po noči in hiteli gledat, ako je medved še v svinjaci. Zjutraj zgodaj pa začne prašič cviliti in ropotati s koritnico. To je bilo vsak dan in Marijea, ki je navadno dajala prašičem piče, pripravila je tudi denes škač repe. Ali vselej, kadar je

hotela prinesti škafova korito, odprla je prej koritnico. Ker je pa bila vkupna koritnica za oba svinjaka, vzdigne se tudi pred medvedom óni zastor, ki mu pravimo koritnica. A kosmati gost hitro porabi priliko, ki se mu ponuja, ter zleze — tebi nič, meni nič — preko korita in na jedenkrat je bil prost. Malo težek je bil ta pot — pri koritu so bile razven jedne še vse razpredelnice — ali medvedu — hrust kakor je — bilo je treba samó malo nogo nategniti in razpredelnica je odletela. Ko se je skobacal preko korita, vrnila se je vže Marijca, domača hči, s škafova. Ugleđavši medveda, izpusti pri tej priči poln škafova repe iz rok ter leti s strašnim krikom v izbo. A medved jo je mahal naravnost v vežo. Na mizi v veži je sedel dveleten Tonček, ki je, ugleđavši medveda, začel kričati: „Mama, šička!“*) A medved se naredi jako domačega. Iz veže gré v kuhinjo, najbrže se je nadejal, da dobóde kaj za zajutrek. V tem hipu pa prileti Hrvat iz izbe ter najde kosmatince, ko je ravno položil svoji prednji šapi na ognjišče. Prime ga za dlako in hajdi v svinjak nazaj! Še le ko se je Hrvat povrnil v izbo ter zatvrdil domačim, da se jim ni treba ničesar bati, upali so si v vežo. Vender strah še ni nobenemu popolnem prešel, dokler se niso popolnoma prepričali, da je Hrvat odvedel svojega medveda na cesto ter šel v drugo vas.

A Marijca je še ves teden vselej plaho pogledovala na okrog, kadar je nesla prašiču žret. Tak strah je napravil mož z medvedom.

B—c.

*) Prašička.

— x —

Mladini.

Luna mila	Oj le zvoní
Poljubila	Oj le dóni
Vže v slovó je evétno plan;	Zvoní, zvoní zvon lepó,
Po dolinah	Ti na delo
In planinah	Zmir veselo
Zopet se obuja dan.	Vabi krépkó in glasno.
Ptički mali	Tebe túdi
Drobni zali	Mládež búdi
Milosladko pévajo;	Zvon naj zjutraj vsakikrat;
Solnce jasni	Hitro mine
Žarki krasni	Čas in gine,
Pa vže log obsévajo.	Hip naj vsak ti bode zlat.
Vse prej trudno	Le na delo
Zdaj pa budno	Zdaj veselo
Vse na delo vže hití;	Dnevi — leta potekó;
Čuj! po vási	Čas porábi
Zvon se glási	In ne zábi
K dnevu belemu zvoní.	Da nazaj ga več ne bó.

A. Pin.

— x —